

POTPUNO ISCELJENJE

Knjiga o fascinantnom isceljenju kroz uvid u sopstvenu suštinu i Duhovno carstvo. Ovo je jedna od najmoćnijih poruka ne samo našeg doba, koja nam je dar sa Neba.

Mnoge religije, mnogi putevi

Za razliku od hinduističkih tradicija koje sam upijala kod kuće, rano for-malno obrazovanje mi je započelo u katoličkoj školi koju su vodile časne ses-tre. Do vremena kad sam napunila sedam godina, već sam počela uviđati uticaj koji imaju kulturne i religijske razlike. Škola se nalazila u prekrasnoj, prostra-noj staroj zgradi, tri sprata visokoj i krunisanoj ljupkom zasvođenom kapelom. Takođe je bila zgodno smeštena nedaleko od naše kuće, tako da se do nje stiza-lo šetnjom.

Prvog dana škole sam novu uniformu obukla prepuna ponosa. Uniforma se sastojala od blistavo bele haljine bez rukava i mornarsko plavog sakoa sa crve-nim amblemom. Osećala sam se zaista dobro i bila zadovoljna sobom, jer, kada sam ušla u školsko dvorište, videla sam da su sva druga deca obučena isto kao ja. Uniforma mi je dala neki osećaj pripadanja. Svaki dan smo počinjali peva-njem himni, u čemu sam takođe duboko uživala.

„Kako to da tvoja porodica ne ide nedeljom u crkvu?“, pitao me je jednom Jozef, drug iz razreda, nakon otprilike mesec dana od početka škole.

„Zato što nismo Katolici. Mi smo Hindusi i idemo u hram ponedeljkom uveče“, rekla sam.

„Moraš reći roditeljima da te svake nedelje povedu u crkvu da se moliš Bogu, inače nećeš otići u raj kad umreš“, kazao mi je Jozef.

„Jesi li siguran u to?“, pitala sam. „Jer, ako je to tačno, sigurna sam da bi moji roditelji znali za to.“

„Naravno da sam siguran – pitaj bilo koga u školi. Ili, još bolje, pitaj sestru Meri na narednom času proučavanja Biblije. Ona garantovano zna istinu. Zna šta Bog zaista želi!“ bio je uporan.

Jozef mi se dopadao. Izgledalo je da mu je zaista stalo i da zaista želi da odem u raj. Stoga sam pitala sestru Meri i, ne moram ni reći, ona je potvrdila neophodnost da idem u crkvu i proučavam Bibliju ako želim biti u božjoj milosti. Ljubazno se ponudila da mi pomogne razumeti reč božju.

Kad sam se tog popodneva vratila iz škole, odlučila sam porazgovarati s majkom o onome šta je sestra Meri rekla.

„Mama, moji prijatelji i časne sestre kažu da moram nedeljom ići u crkvu i da moram proučavati Bibliju ako želim otići u raj kad umrem.“

„Ne, Beta“, rekla mi je majka, „neka te to ne zabrinjava. Samo svima u školi reci da smo mi Hindusi; onda, kad još malo odrasteš, proučavaćeš naše svete spise, Vede. Ljudi iz različitih krajeva imaju različita verovanja. Naučićeš da, kada umremo, ponovo se rađamo u drugačijim okolnostima.“

„Mislim da deca u školi baš neće poverovati u to“, rekla sam pomalo potišteno. „I bojim se. Šta ako su oni u pravu? Ne mogu baš svi da greše. Kako sestre mogu da ne budu u pravu?“

Majka me privukla sebi i rekla: „Ne plaši se, Beta. Niko zaista ne zna istinu – pa ni sestra Meri. Religija predstavlja samo put do nalaženja istine; religija nije istina. Ona je samo put. A različiti ljudi slede različite puteve.“

Iako privremeno utešne, majčine reči nisu u potpunosti uklonile moje strahove. Kako je vreme prolazilo, strah u vezi s neuklapanjem u religiju mojih drugova je samo rastao, umesto da se smanjuje.

Želela sam da mi sestra Meri kaže da ću ipak dospeti u raj, iako sam Hinduskinja, ali ona to nije htela. Iz onoga što sam učila u školi, moglo se zaključiti da crna sudbina čeka one koji ne dospeju u raj.

Šta ako Bog odluči da dođe po mene dok spavam? Sestra Meri kaže da je On svuda i da sve zna. To znači i da zna da nisam krštena!

I tako, ležala sam budna noću, ne usuđujući se zaspati, za slučaj da Bog ne poželi iskoristiti tu priliku da mi pokaže kakva sudbina čeka one koji nisu u Njegovoj milosti.

Roditelji su postajali sve zabrinutiji zbog mojih briga i neprospavanih noći. Kad su shvatili da mi se strahovi vremenom ne smanjuju, već

postaju sve jači, odlučili su da me, u osmoj godini života, premeste u Ostrvsku školu.

Ta britanska škola – grupica od šest zgrada s pripadajućim zemljištem – se ugnezdila na brdima Hongkonga, odmah iznad Bowen Rода. Škola je bila svetovnija, i u to vreme su većinu učenika činila deca britanskih iseljenika koji su bili službenici vlade ili su radili u međunarodnim korporacijama koje su pomogle izgradnju i razvoj grada.

Sama škola je bila raskošna, prelepa, pravo umetničko delo svog vremena, sa kabinetima za različite nauke i jezike, eksperimentalnim zoološkim vrtom, sportskim salama i bazenima. Međutim, kao indijskom detetu u dominantno britanskom okruženju, moje teškoće nisu prestale. Većina dece u razredu je bila plavokosa, plavih očiju, tako da su me često zadirkivali samo zbog toga što imam tamniji ten i gustu, crnu, talasastu kosu.

Um mi je često bio ispunjen mislima poput: *Želela bih da me Bili prestane zvati imenima poput „Sambo“!* Pored toga, uglavnom sam bila poslednja koju su birali u sportski tim, i retko kada su me zvali da se uključim u neku igru. Nadalje, druga deca su mi često uzimala stvari, poput knjiga i olovaka, kad nisam gledala.

Usled takvog odnosa, osećala sam se usamljeno, tužno i odbačeno, ali u javnosti sam suzdržavala suze i plakala sam u jastuk, u spavaćoj sobi kod kuće. Nisam čak htela ni da mi roditelji znaju da doživljavam maltretiranja u školi, jer nisam htela da me posmatraju kao problem. Na kraju krajeva, već su me premestili iz jedne škole, tako da sam se pretvarala kako se dobro prilagođavam i kako sam zaista srećna.

Ipak, jedan događaj je imao jak uticaj na mene. Sedela sam u menzi i gledala svoja posla kada je Bili, koji je upravo završio s ručkom, ustao sa sedišta dijagonalno od mene. Podigao je poslužavnik sa ostacima hrane i, prolazeći pored mene, namerno prosuo sadržaj poslužavnika pravo u moj ručak.

Svi oko mene su prasnuli u smeh. Možda je, ustvari, tek šačica đaka pri-metila šta je Bili učinio, ali meni se činilo da se svaka osoba u prostoriji smeje meni.

Osetila sam kako u meni bes ključa. Dostigla sam tačku u kojoj mi je bilo dosta. Dosta mi je bilo da me zovu Sambo, da sam poslednja koju biraju u tim, da me maltretiraju, da mi kradu stvari. Jednostavno više nisam mogla da trpim.

Gotovo sam skočila sa stolice, uzela čašu slatkog soka od narandže i okre-nula se da se suočim s Bilijem, koji me je gledao i smeja se. Pogledala sam ga pravo u lice i izlila mu piće po glavi.

Sada se zaista čitava prostorija počela smejati, ali, srećom, ovaj put ne me-ni. Gledali su Bilija koji je stajao tu, s lepljivim sokom od narandže koji mu se slivao s kose niz lice i na odeću.

Moja prava ljubav

Nakon povratka u roditeljski dom u Hongkongu nisam se želela integrisati nazad u indijsku zajednicu, budući da sam se osećala kao potpuni društveni ot-padnik. Stoga sam se okrenula građenju karijere, u pokušaju da steknem kak-vu-takvu nezavisnost.

„Dobila sam posao!“, uzviknula sam jednog dana, uletevši kroz ulazna vra-ta u stan, u kome je otac sedeo u svojoj omiljenoj fotelji gledajući večernje vesti.

Jedna prijateljica me je obavestila o upražnjenom mestu u kompaniji u ko-joj je radila, smatrajući da je posao kao stvoren za mene. Radila je u jednoj francuskoj kompaniji za modne dodatke, koja je svoju robu distribuirala širom Azije. Tražili su pomoćnika menadžera prodaje, za promociju proizvoda i ispu-njavanje narudžbi na veliko, uz mogućnost putovanja u okolne gradove. Proda-ja i distribucija me inače i nisu nešto privlačili, ali bila sam uzbuđena, najviše zbog mogućnosti za putovanja i nezavisnost.

„Bravo, Beta! Znao sam da hoćeš!“, zablistalo je lice mog oca dok se okre-tao da me pogleda. „Ispričaj mi sve o tome. Kad počinješ? Kome podnosiš iz-veštaj? Kakve su ti dužnosti?“

„Počinjem prvog dana narednog meseca. Tako sam uzbuđena! Izveštaje podnosim regionalnom menadžeru za izvoz. Ovo radno mesto ima sjajan po-tencijal. Ako se dokažem šefu i pomognem mu prebaciti zacrtanu normu, daće mi neke teritorije da pokrивam sama, nezavisno.“

„Šta to znači?“, pitao je otac, sada s malo manje entuzijazma.

„Znači da postoji velika mogućnost da ću putovati po čitavom

regionu!“

„Iako sam zaista ponosan na tebe, draga,“ rekao je otac, „ne zaboravi da je ovo samo nešto da ti prođe vreme dok ne pronađeš muža. Ne želim da se toliko posvetiš karijeri da postaneš previše nezavisna za udaju! Tvoja majka i ja se još uvek nadamo da ćemo ti pronaći savršenog partnera.“

„Ao, tata – ne kvari ovaj trenutak! Stvarno sam uzbuđena zbog ovog pos-la!“

„Da, znam“, rekao je. „Pa, nikad se ne zna. Danas nekim muževima ne smeta da im supruga bude zaposlena. Samo ne želim da se kasnije razočaraš ako se tvom budućem mužu ne bude sviđalo što radiš i putuješ, to je sve. Ali, u pravu si – nemojmo danas razmišljati o budućnosti. Danas ćemo slaviti tvoj uspeh!“

„Gde je mama? Želim da joj kažem lepe vesti. Onda vas oboje vodim na večeru – ja častim!“, pitala sam dok sam izlazila iz sobe da telefoniram bratu Anopu i podelim dobre vesti s njim.

Konačno su stvari krenule na bolje. Počela sam sticati nezavisnost, kako finansijsku tako i društvenu.

KAKO SU GODINE PROLAZILE, roditelji su i dalje pokušavali da mi pronađu muža, ali su polako počeli uviđati da vode unapred izgubljenu bitku.

Njihovi pokušaji su me donekle frustrirali, budući da nisu shvatali da, unu-tar granica naše kulture, ja nisam smatrana tipičnom; reputacija mi je bila uka-ljana, usled raskinutih zaruka. Bila sam svesna da me pripadnici moje kulture smatraju samosvesnom, pobunjenicom, idealistom, tvrdoglavom i upornom, što su sve nepoželjne osobine za jednu ženu. Uprkos tome, roditelji su mi se i dalje nadali da ću se, samo ako me upoznaju s pravim muškarcem, promeniti za nje-ga i okrenuti kućanskom životu.

U međuvremenu, karijera u francuskoj kompaniji je išla uzlaznom puta-njom, i posao je zahtevao da posećujem susedne gradove. Premda sam i dalje živela u roditeljskom domu kad sam bila u Hongkongu, putovanja su mi omo-gućavala određeni stepen slobode i nezavisnosti, što sam cenila i u čemu sam uživala, i omogućavala su mi da upoznajem razne ljude iz svih slojeva društva. Polako sam počinjala ponovo uživati

u životu. Ustvari, osećala sam da sam srećna, popularna i uspešna kad god bih *izašla iz ograničenja moje kulture*. Volela sam tu stranu svog života – ljude s kojima sam se susretala, posao i putovanja. Uloga tradicionalne indijske domaćice me uopšte nije privlačila. To mi uopšte nije padalo na pamet i nisam videla nikakve koristi u tome da odustanem od onoga što imam, tako da sam nastavljala obeshrabrivati roditeljske pokušaje da mi nađu savršenog partnera.

Međutim, negde u podsvesti mi se uvek motalo osećanje da sam na neki način neadekvatna. Osećala sam da sam omanula, ili da nisam dostigla stan-dard koji se od mene očekivao. Taj uporni glasić me je svuda pratio, pobrinuvši se da nikad ne osetim da sam dovoljno dobra ili da sam nešto dovoljno zasluži-la. Na neki način, bila sam oštećena roba... ili *manjkava*...

JEDNOG DANA KRAJEM 1992., prilično neočekivano, upoznala sam čoveka koji će mi postati muž, premda mi se isprva nije činilo da je on savršen muškarac za mene. Upoznali smo se slučajno jedne večeri, preko zajedničke poznanice.

„Znaš li tipa po imenu Dani Murđani?“, pitala me Naina preko telefona, dok sam sedela za radnim stolom pokušavajući da na vreme završim sedmični izveštaj o prodaji. Naina je bila prijateljica koja nije živela u Hongkongu, već je u tom trenutku bila u poseti, i spremale smo se da te večeri zajedno odemo na piće nakon posla.

„Ne, nikad ga nisam srela“, odgovorila sam. „Zašto pitaš, i ko je on?“

„Jedan jako sladak Sind¹ momak koga sam upoznala prošlog leta u Njujor-ku. Izgleda da živi i radi u Hongkongu. Iznenadena sam što ga nikad nisi sre-la“, odgovorila je.

„Znaš ti mene. Izbegavam našu zajednicu, naročito nakon 'incidenta'! Ima mnogo Sinda u Hongkongu koje nikad nisam srela, tako da te to ne treba izne-nađivati“, odgovorila sam.

„E, pa sad ćeš ga upoznati,“ rekla je. „Pronašla sam ga i zamolila da nam se pridruži na piću večeras.“

Kasnije te večeri, kad smo Naina i ja ušle u Klub '97, prefinjeni klub

¹ Sindh je bila provincija u Britanskoj Indiji od 1936. do 1947. i kasnije u Pakistanu od 1947. to 1955. Najveći grad je bio Karači. Prim. ur. MM.

u cen-tru grada, odmah sam prepoznala momka o kojem mi je pričala, iako ga nikad ranije nisam srela. Stajao je sam, opušten, u rolki kestenjaste boje i crnim pan-talonama. Podigao je pogled kad smo ušle, i, premda je došao da se sretne s Nainom, videla sam da pogledom prati svaki moj pokret dok smo mu se pribli-žile i sele. Čak i dok ga je Naina pozdravljala nije skretao pogled s mene, i u trenutku kad su nam se pogledi sreli kroz nas je prostrujalo neko osećanje pre-poznavanja. Kao da smo se poznavali oduvek, i kao da se atmosfera napunila elektricitetom. Bila sam sasvim svesna da i on oseća isto, i počeli smo razgova-rati. Uklopili smo se na toliko mnogo razina, i do kraja večeri smo već razme-nili telefonske brojeve. Na moje oduševljenje, nazvao me je odmah sutradan i pošli smo na večeru. Bio je neverovatno romantičan; doneo mi je cveće i poveo me u ljupki restoran, Jimmy's Kitchen, koji nam je i danas jedan od omiljenih.

Pronalaženje sopstvenog puta

Malo je ko – ili čak niko – iz društvenih krugova u kojima sam se kretala delio ili razumeo moj novi pogled na svet. Nisam se više ničega bojala. Nisam strahovala od bolesti, starosti, smrti, gubitka novca, ili bilo čega. Kad vam smrt nije strašna, onda je malo šta preostalo što vas može uplašiti, budući da se uvek smrt smatra najgorim mogućim scenarijem. A, ako vas to najgore ne uznemira-va i ne uzbuđuje, šta onda preostaje?

Nadalje, bilo mi je prilično teško ponovo se integrisati u običan život, jer mi se ovaj svet i dalje činio nestvarnim. Ono drugo carstvo mi se činilo mnogo stvarnijim. Kao što sam već opisala, bila mi je neshvatljiva ozbiljnost s kojom se svi odnose prema svemu – npr. koliko su svi pod stresom u vezi s novcem i finansijama, iako imaju toliko drugih, lepših stvari u kojima mogu uživati i na kojima trebaju biti zahvalni. Takođe, nisam shvatala zašto ljudi toliko zanemaruju sve ostalo – uključujući ljubav, odnose, talente, kreativnost, individualnost, itd. – zbog novca, i koliko vremena provode obavljajući poslove u kojima ne uživaju. Način na koji ljudi posmatraju život, činio mi se sasvim pogrešnim. Prioriteti i vrednosti su pogrešno postavljeni, i sve je izgledalo naopako. Shvatile sam da sam, verovatno, i ja pre razmišljala isto tako, ali nisam mogla ni pomisliti da se ponovo vratim tome.

Znam da nikad više neću samo zbog novca prihvatiti neki posao u kom ne uživam, razmišljala sam. Moji kriterijumi za posao i obavljanje bilo čega su sa-da mnogo drugačiji. Život i vreme provedeno na ovom svetu su mi mnogo vredniji.

Pored toga, Dani je uvideo da ni za njega ništa više nije isto, nakon intenziteta svega kroz šta je prošao gledajući moju borbu s rakom i

povratak s praga smrti. Pre moje bolesti je Dani radio na odeljenju prodaje i marketinga u jednoj međunarodnoj organizaciji, gde je bio na čelu distribucije proizvoda za Aziju. Sada mu je odlazak na posao bio zatupljujući i monoton, nakon svega kroz šta smo zajedno prošli. Oboje smo odrasli, promenili se i toliko toga naučili!

Dani je oduvek sanjao da vodi sopstveni posao, i sada sam mu rekla da to i učini. Ohrabivala sam ga da živi svoj san. Pre mog IBS-a bih bila previše up-lašena da ga ohrabrujem, misleći samo na to koliki je to rizik; kako ćemo se izdržavati ako nam posao propadne?

Međutim, stavovi su mi se promenili i ispunjavanje sna mi se činilo mnogo važnijim, kao i to da ne živimo život ispunjen kajanjem. Dakle, ohrabivala sam ga da započne sopstveni posao koji je oduvek želeo, da pravi i razvija sis-teme za procenu karijere za studente i korporacije.

Ispalo je da mu je prelaz od rada za nekog drugog do rada za sebe bio olak-šan, jer ga je kompanija za koju je radio otpustila, budući da je toliko dugo od-sutvovao s posla starajući se za mene. Ranije bi me to veoma uznemirilo. Me-đutim, nakon IBS-a, to sam posmatrala kao samo još jednu potvrdu da univer-zum radi za nas. Pružena nam je prilika da se bavimo nečim uzbudljivijim!

Da bismo bili u stanju upustiti se u tu novu avanturu, morali smo drastično smanjiti rashode. Preselili smo se u manju kuću i uveliko smanjili lične izdatke. Završili smo u veoma skromnom susedstvu, prilično udaljenom od užurbanih urbanih područja Honkonga. Kuća nam se nalazila u zabačenom seocetu u bli-zini kineske granice, gde smo bili izolovani od naše zajednice, što nam je dalo priliku da se pregrupišemo i ponovo procenimo sopstvene živote. To je pred-stavljalo drastičnu promenu u odnosu na ono na šta smo navikli, i osećali smo se kao da život počinjemo iznova – novi početak.

U PROŠLOSTI BIH DANIJEV gubitak posla ili našu potrebu da drama-tično smanjimo rashode i preselimo se smatrala kao nešto negativno. To bi mi prouzrokovalo veliki strah, jer mi je ugrožavalo sigurnost. Međutim, reči *Vrati se i živi svoj život neustrašivo!* su mi odzvanjale u umu, i znala sam da će sve biti u redu. Od svih poruka koje sam donela sa sobom iz IBS-a – da smo svi je-dno, da smo u svojoj srži svi ljubav, da smo veličanstveni – ova je bila najjača i neprestano je odzvanjala u meni. I činilo mi se da dolazi i od mog oca i od Sa-ni, moje

najbolje prijateljice, jer kad god bih je začula u glavi, čula bih je izgovorenu njegovim ili njenim glasom, u zavisnosti od situacije. Sada sam sve do-gađaje posmatrala kao deo velike avanture koja se odvija, i usled toga sam se osećala kao da život počinjem ispočetka, obrisane prošlosti.

Dopustiti i biti Ja

Znam da sam ovo već rekla, ali valja ponoviti: svoj život sada živim iz užitivanja, a ne iz straha. To je jedna veoma jednostavna razlika između onoga ko sam danas i ko sam bila pre IBS-a.

Sve što sam ranije činila, činila sam – i ne uviđajući to – da bih izbegla bol ili da bih zadovoljila druge ljude. Bila sam uhvaćena u krug činjenja, težnji, traženja i postizanja; i najmanje sam obraćala pažnju na sebe. Strah mi je bio pogonsko gorivo života – strah da ću razočarati druge, da sam sebična, da nisam dovoljno dobra. U sopstvenom umu sam uvek bila neuspešna.

Nakon IBS-a više ne osećam da sam se na ovaj svet vratila da bih išta *pos-tigla*. Vratila sam se samo da *budem*. Usled toga, sve što činim, činim iz ljubavi. Više me ne brine da li ću sve uraditi kako treba, niti da li ću se uklopiti u pravila i doktrine. Jednostavno sledim sopstveno srce, i znam da tako ne mogu pogrešiti. Ironično je što sam tim putem zadovoljila mnogo više ljudi nego što je moje staro ja ikad uspeło. Razlog za to je što sam jednostavno mnogo sretni-ja i oslobođenija.

I to je upravo uveliko uticalo na moje zdravlje. Budući da sada sebe pos-matram kao beskrajno biće, fizička strana se postara sama za sebe, budući da je ona samo odraz onoga što mi se odigrava u duši. Bezuslovna ljubav prema sebi mi neverovatno pojačava energiju, a univerzum reaguje u skladu s tim.

Spoljašnji svet odražava ono što osećamo u vezi sa sobom. Kad odbacimo negativna samoprosuđivanja, svom svetu dopuštamo da se preobrazi. Kako se on preobražava, tako smo u stanju osećati sve veće

poverenje. A što veće poverenje osećamo, više smo u stanju da prestanemo pokušavati kontrolisati ishode. Kad se pokušamo prepustiti tom toku i kretati se s njim, umesto da se čvrsto pridržavamo doktrina drugih ljudi i verovanja koja smo nekad imali, mnogo bolje i preciznije odražavamo ono ko i šta zaista jesmo.

Anita Murđani

Potpuno isceljenje

MOJE PUTOVANJE OD BOLESTI,
DO UVIDA U SOPSTVENU
VELIČANSTVENOST,
DO POTPUNOG ISCELJENJA

Sadržaj

Predgovor izdavača

Knjiga „Potpuno isceljenje“ je svojevrsni izveštaj o verovatno najdramatičnijem, naćudesnijem i najdubljem isceljenju za koje znamo i za koje je iko ikad od „smrtnika“ saznao. Ako se tome doda da se radi o medicinski potpuno dokumentovanom slučaju i da je celi događaj već izvršio moćan uticaj na neke medicinske ustanove u gradu u kome se odigrao (Hongkong) i preko Interneta na mnoge zaljubljenike u zdravlje i na relativno šire javno mnjenje, onda će sve ovo, nadamo se imati snažne, možda čak i presudne implikacije na celokupno ćovećanstvo.

Već dugo vremena su u svesti i kulturi zapadnog ćoveća teme zdravlja i duhovnosti vrlo udaljene i skoro odvojene, i od velikog je znaćaja to što nam ova knjiga te dve teme donosi kao deo nerazdvojne celine, ćemu smo se mi u Udruženju za celovito zdravlje ADVAITA posebno obradovali i ćini nam posebnu ćast i zadovoljstvo što ćitaocima naših prostora ovu knjigu nudimo baš mi.

Tekst knjige moćno govori na temu holizma, možda najmoćnije do sada i, za onoga ko dubinom svog bića usvoji tekst, samo ćitanje knjige može biti veliki događaj u životu i veliki iskorak u pravcu zdravlja i sveskolike harmonije. Voleo bih da takvih bude mnogo, i što više. No, posmatrano iz ugla iskustva autorice koja je do zdravlja i harmonije morala proći kroz dramatićno iskustvo teške bolesti i klinićke smrti, ne ćini se verovatnim da će mnogi samim ćita-njem postići slićno iskustvo *zdravlja i prosvetljenja*. Autorka govori o dve ra-zine postojanja – razini ega, punoj negativnih emocija i mentalnih stavova i razini Bića koje je ćista svest povezana na sveskoliku kosmićku svest i mudrost. Većina od nas je previše uronjena u ego da bi dosegнула sve potencijale i bla-godeti Bića. Nažalost, autorka nam ne nudi načine kako to ostvariti, jer je ona prošla drugom stazom koja teško da može biti staza ikoga od nas, izuzev onoga koga sam Gospod tom stazom proveo, kao što je proveo i autorku.

Kao inženjeru fizike, elektrotehnike i informatike sa dugogodišnjom prak-som iscelitelja, pre svega u oblasti homeopatije, meni je „slučaj“ opisan u knji-zi veoma zanimljiv i inspirativan. Nešto me je vuklo da u okviru ovoga pred-govora „slučaj“ objasnim iz homeopatskog i energetsko-psihološkog ugla i tako pokažem da je autorka uz homeopatski tretman mogla izbeći rak, pa čak i biti izlečena u početnom stadiju raka. (Nažalost, tad bismo bili bez ovog čarob-nog iskustva.) Ali sam zaključio da bi sve to, ipak, opteretilo ovaj predgovor i možda bi moglo biti i jedna vrsta smetnje nekim čitaocima da uživaju u tekstu knjige. Stoga sam se odlučio tu homeopatsku analizu i neka moja iskustva koja bi mogla pomoći u osvetljavanju teme isceljenja kroz iskustvo blike smrti (IBS) smestiti u posebnu knjigu kojoj sam već odredio (radni) naslov: „Ka potpunom isceljenju“. U toj knjizi planiramo obraditi više metoda za poboljšanje i unapređenje zdravlja sa kojima imamo iskustva: homeopatija, polaganje ruku, joga, meditacija, intenziv prosvetljenja, psihodrama, ishrana ...

Nadam se da će ova knjiga dospeti u ruke mnogih iscelitelja različitih ori-jentacija, pa njih, ali i sve druge koji imaju neka zanimljiva iskustva ili budu mislili da imaju šta reći bilo na temu iskustva autorke bilo na temu „Ka potpunom isceljenju“, pozivam da nam se jave. Verujem da različita iskustva i pogledi mogu dati takav doprinos da ideja može prerasti u ozbiljan projekat od koga mogu imati koristi, ne samo iscelitelji koji će uzeti učešća, nego i široka jav-nost, a sve u smislu širokog pokreta za unapređenje zdravlja.

U Uduženju za celovito zdravlje ADVAITA smo već duže vreme svesni važ-nosti duhovnosti za potpuno (celovito) zdravlje, te ovom prilikom želim skre-nuti pažnju na nekoliko naslova koje smo do sada objavili, a koji za mnoge či-taoce mogu biti svojevrsni nastavak ove knjige i dodatna inspiracija za upući-vanje na put sveukupnog zdravlja. Informacije o tim knjigama možete naći u *Izdavačkom dodatku* na kraju ove knjige.

I pred sami kraj nekoliko reči o jeziku. Svi koji smo radili na knjizi smo „ijekavci“ ali smo se iz više razloga odlučili da ovu knjigu uradimo u „ekavi-ci“. Imajući uvek na umu „misiju“ našeg *Udruženja* – celoviti pristup zdravlju i holizmu u meri u kojoj to mi možemo dostizati, mi se trudimo da pomalo „isceljujemo“ i oblast jezika. U tom smislu se nadam

da će čitaoci dobro-namerno gledati na naše napore u dva pravca:

Izbegavanje preterane upotrebe pogodbenog načina sa rečicom „da“ (tzv. „dakanje“) i zamenjivanje infinitivom, a što je prirodno svojstvo našeg jezika. Verujemo da „dakanje“ dolazi iz engleskog u kome je pandan našem „da“ (engl. to) nerazdvojni deo infinitiva (npr. to do = činiti).

Korišćenje nekih naših reči koje su mnogi zaboravili jer su nam umesto njih nametnute tuđice, a te naše reči su proglašene i stranim. Npr. umesto uobičajne i nedovoljno precizne tuđice nivo (fr. niveau) koristili smo reč „razina“ koja znači „opseg koji se nalazi iznad nekog drugog opsega, kao 'zinuti, razinuti'“. Ili „obitelj“ kad je naglasak na zajedničkom življenju tj. obitovanju, a „porodica“ kad se radi o krvnom srodstvu.

Možda tu bude i još po koja reč na koju čitaoci nisu navikli. Ako takve reči u vama izazovu nezadovoljstvo ili ljutnju, onda ćete objašnjenje za to naći i unutar korica ove knjige. Isto se odnosi na one koji su navikli na „ijekavicu“, pa im bude smetala „ekavica“.

Moja (minimalna) urednička tumačenja teksta koji sam doživeo kao nedovoljno jasan su smeštena u uglaste zagrade. Ako vam se učine da nisu dobra, prosto ih zanemarite.

I na samom kraju, hvala, velika hvala svima koji su pomogli da ova čarobna knjiga ugleda svetlost dana pod našim nebesima:

Autorka Anita Murđani je bila božanski ljubazna i bezuslovno je podržala našu želju da izdamo ovu knjigu. Osoblje izdavačke kuće Hay House na koju je autorka prebacila distribuciju copyright prava je bilo uvek na usluzi. Osoblje agencije Plima iz Beograda, Vuk i Mila Perišić, isto tako.

Martina Cilerova iz Banske Bistrice (Slovačka) mi je javila radosnu vest o Anitinom „vaskrsnuću“, prof. Dr. Dejan Raković i dr. Sci. Esad Bajtal su se ljubazno odazvali molbi da pročitaju knjigu i napišu recenzije. Prevodilac Saša je svoj posao obavio besprekorno, kao i uvek, a njegova supruga Irena je uradila prvo korektorsko čitanje. Prof. Živko P. Malešević je lektorisao i dodatno stilizovao tekst, na čemu sam mu posebno zahvalan.

Lično sam uveren da je sve ovo deo plana Svevišnjeg i njegove veličanstvene igre uzdizanja ljudi stavljajući ih u situacije u kojima mogu učiti kroz iskustvo. Njemu uvek i za sve najveća hvala.

Sarajevo 07. 04. 2013.

Mile Malešević, urednik

Predgovor za izvornik

Sadržaj ove knjige me je duboko dirnuo naročito zbog ličnog odnosa sa Anitom Murđani, koja je u moj život ušla usled niza božanski uređenih slučajno-sti. Kroz više od četiri godine, širenje raka je Anitu dovelo do praga smrti, i preko – u samo obitavalište smrti, daleko preko praga i ulaznog hodnika, da se tako izrazim. Sve je to Anita detaljno opisala u ovoj knjizi o potrazi za dušom. Toplo vam preporučujem da je pročitate s pažnjom i razumevanjem, otvarajući um mogućnostima da će mnogo toga u šta verujete biti stavljeno na iskušenje, naročito u vezi sa onim šta leži van granica ovog sveta, u predelima koje često nazivamo *drugi svet*.

Okružena ljudima koje voli i medicinskim timom koji je očekivao da ona svakog trena ispusti poslednji dah, Anita je ležala u dubokoj komi. Ipak, pruže-na joj je prilika da se vrati u svoje telo izjedeno bolešću, prkoseći svim izgledi-ma, i da doživi neverovatno isceljenje – uz pomoć bezuslovne ljubavi. I više od toga, dopušteno joj je da se vrati ispred dveri smrti i ispriča nam šta možemo videti u životu na drugoj strani ovog telesnog sveta – i, što je još značajnije, šta možemo osetiti.

Ovo je ljubavna priča – priča o velikoj, bezuslovnoj ljubavi, koja će vam osvežiti osećaj onoga ko vi zaista jeste, zašto ste tu, i kako možete prevazići svaki strah i samoodbacivanje koje vam definiše život. Anita sa neuobičajenom iskrenošću priča o svom raku, objašnjavajući zašto smatra da je u životu mora-la krenuti tim izazovnim putem, šta smatra da je razlog njenom isceljenju, i zašto se vratila. Budite uvereni – njena životna misija se uveliko odražava u činjenici da ćete vi pročitati njen izveštaj o tim iskustvima... i da sam ja toliko uključen u to da joj pomognem tu ključnu poruku preneti svetu.

Ono što je Anita otkrila tokom 24 časa kome, kada je prošla kroz dveri u *drugo carstvo* je u velikom skladu sa onim što sam ja primao tokom inspirati-vnih trenutaka pisanja i govorenja. Oboma nam je jasno da je došlo do božan-skog uplitanja, koje je figure pomeralo na takav

način da je ova žena, koja je živela na drugoj strani sveta, u kulturi veoma različitoj od moje, sprovedena u moju vlastitu svest i fizički život.

O Aniti sam prvi put čuo, kada sam dobio primerak njenog intervjua o iskustvu bliske smrti (IBS), od Mire Keli (Mira Kelley) iz New Yorka, žene s kojom sam se kasnije sprijateljio i koja me je provela kroz regresiju – vraćanje u prošle živote (to je opisano u mojoj knjizi *Wishes Fulfilled* (Ispunjene želje)). Nakon čitanja Anitinog izveštaja o IBS-u, osetio sam neodoljiv nagon da uči-nim sve što je u mojoj ograničenoj moći da se njena neodoljiva poruka prenese čitavom svetu. Nazvao sam Rida Trejsija (Reid Tracy), direktora izdavačke kuće Hej Haus (Hay House), i urgirao da stupi u kontakt sa Anitom Murđani i zamoli je da napiše knjigu u kojoj će detaljno opisati svoja iskustva. Dodao sam da bi mi bilo zadovoljstvo – ne, čast – da napišem predgovor za tu knjigu, ako ona bude voljna da pristupi pisanju. Kroz niz predivno uklopljenih događaja – uk-ljučujući i Anitin poziv iz Hongkonga u moju sedmičnu radio emisiju na hayhouseradio.com, i razgovor s njom koji je slušao čitav svet – uklopili smo se i na profesionalnom i na privatnom planu.

Anita je govorila o osećaju da smo svi mi čista ljubav. Ne samo da smo svi povezani međusobno i sa Bogom, već, na jednoj dubljoj razini, svi *jesmo* Bog. Dopustili smo strahovima i egu da Boga izgura iz naših života, i to je u velikoj meri povezano sa oboljenjem ne samo našeg tela, već čitavog sveta. Govorila je o učenju da vrednujemo sopstvenu veličanstvenost i da živimo kao bića svet-losti i ljubavi, kao i o isceljujućim osobinama neodvojivim od takvog stanja uma.

Anita je opisala kako je zaista doživela odsustvo vremena i prostora, i kako je po prvi put osetila čudesnost spoznaje da jedinstvo nije samo intelektualni koncept, već da se sve zaista dešava odjednom. Ispričala je kako je bila uronje-na u auru čiste, blažene ljubavi, i kako takvo osećanje ima neograničen poten-cijal za isceljenje. Iz prve ruke je naučila pravo značenje Isusovih reči da „s Bogom je sve moguće“ – i da to zaista obuhvata sve, uključujući i isceljivanje prošlosti. Anita je na sopstvenoj koži iskusila ono o čemu sam tako podrobno pisao u Ispunjenim željama: da u istinskoj prisutnosti Bogotvorenja zakoni materijalnog sveta (uključujući i medicinske) prestaju važiti.

Morao sam sresti tu ženu. Od tog telefonskog razgovora, počeo sam direk-tno osećati Anitinu duhovnu suštinu i njene poruke da strah zamenimo nadom. Pozvao sam je ne samo da napiše knjigu koja je pred vama, već i da sa mnom gostuje na stanici PBS i čitavom svetu ispriča

svoju priču o ljubavi, nadi i isce-ljenju.

Anitin IBS intervju sam poslao svojoj majci, koja ima 95 godina i živi u staračkom domu. Ona se sa smrću sreće gotovo svakodnevno, budući da mnogi od njenih novostečenih prijatelja u poodmakloj dobi jednostavno preminu u snu i zauvek odu iz sveta njenih iskustava. S njom sam vodio mnoge razgovore o njenim razmišljanjima u vezi s velikom misterijom zvanom smrt, koja pred-stavlja sudbinu svih živih bića. Sve što se materijalizuje, to se i dematerijali-zuje. Svi mi to znamo intelektualno, ali ono što nas čeka je i dalje jedna velika misterija. Nakon čitanja Anitinog izveštaja o IBS-u, majka mi je rekla da ju je preplavio talas mira i potopio sav strah, anksioznost i stres u vezi sa onim šta joj velika nepoznanica donosi. Ustvari, svi oni koji su pročitali o Anitinom iskustvu bliske smrti, uključujući i moju decu, dobili su novi pogled na život i zakleli mi se da će uvek i iznad svega voleti sebe, ceniti svoju veličanstvenost, i iz svakodnevnog života proterati sve one misli koje potencijalno mogu doves-ti do oboljenja. I dok sam ja samo pisao o takvim idejama, Anita je sve to kroz sopstveno iskustvo donela na svet.

Anita je uspela isceliti vlastito telo, i često mi je govorila da oseća kako se vratila da bi ljude podučila ovoj jednostavnoj ali moćnoj lekciji, koja nas može ne samo isceliti, već i promeniti naš celi svet. I, upravo, to je, znam, razlog zbog kojeg je Bog spojio mene i Anitu. Uvek sam osećao da je moja darma¹ da ljude podučavam njihovoj vlastitoj božanstvenosti i spoznaji da je Bog najviše mesto u njima. Nismo mi ova tela u kojima obitavamo, niti smo mi naša postig-nuća i imovina – svi smo mi jedno sa Izvorom svih bića, a to je Bog. Dok sam o svemu tome pisao u Ispunjenim željama, Anita Murđani mi je ušla u život, kao s ciljem da stavi usklik na sve ono što sam primao tokom procesa automat-skog pisanja². Ona je to proživela i tako divno ispričala – a sada ste i vi blagoslovljeni mogućnošću da pročitate i primenite sve ono što je Anita spoznala tokom grozničave borbe sa uznapredovalim rakom i smirenim putovanjem natrag, kroz direktno iskustvo božanskog isceljenja.

Čast mi je odigrati malu ulogu u prenošenju ove nadom ispunjene

¹ *Dharma* (sanskrit) – indijski filozofski termin s mnoštvom značenja. Buddhaghosa (5. vek) je izdvojio četiri glavna: učenje, vrlina, kosmički zakon i pojava lišena istinskog bitka. Možda najpribližnije značenje u ovom slučaju bi bilo „istinska svrha“. – prim.prev.

² *Automatsko pisanje* – slobodno izražavanje tz. „toka svesti“, bez kontrole uma. Prim.ur.MM

poruke da je ljubav konačno isceljenje. Želim vam da primite Anitinu poruku i posta-nete instrument u uklanjanju svake bolesti iz vašeg tela, vaših međuljudskih odnosa, vaše zemlje i našeg sveta. Kako je to Elizabeta Baret Brauning (Eliza-beth Barrett Browning) jednom poetično primetila: „Zemlja je ispunjena rajem, i svaki žbun gori porukom božjom“. I zaista, isceljenje i raj na zemlji su vama za ljubav.

Uživajte u ovoj prekrasnoj Anitinoj knjizi. Ja je volim, kao i Anitu.

Dr. Vein V. Dajer (Dr. Wayne W. Dyer); Maui, Hawaii

IZDAVAČKI DODATAK

Recenzija, prof. dr. Dejan Raković

Iz kojeg god ugla bi čovek posmatrao sadržaj knjige „Potpuno isceljenje“, on se čini veoma zanimljivim i hvale vrednim. S druge strane, on se čini i aute-ntičnim ne samo zbog toga što izgleda da autorka pripoveda potpuno iskreno, nego i zbog toga što je u sve upletena i jedna velika zdravstvena ustanova i nje-no osoblje, tako da je celi slučaj dokumentovan sa medicinske strane. Dakle, izvesno je da je žena usled raka u terminalnoj fazi doživela kliničku smrt, ali se nakon povratka svesti oporavljala neverovatno brzo i protivno svim iskustvima konvencionalne medicine.

Ohrabrujuće je i to da je, iako je slučaj u potpunosti izvan medicinskog iskustva, u gradu konglomeratu kultura kakav je Honkong, iskustvo koje je predstavljeno u knjizi našlo svoje mesto, tako da autorka i glavna junakinja knjige radi kao predavač i savetnik u važnim institucijama kao što je Medici-nski fakultet u Honkongu.

Ako se osvrnemo na duhovno-religijsku istoriju onda ovakvi slučajevi nisu sasvim retki, i po pravilu su povezani sa duhovno prosvetljenim ljudima koji su bili pokretači ili kanali kroz koje su se isceljivanja događala. No, za današnjeg čoveka opisano iskustvo ima poseban značaj zato što dolazi kroz običnog čove-ka, pa se prema tome čini ostvarljivijim i dostižnim kroz promenu načina živ-ljenja i pogleda na život, i u tom pogledu implikacije mogu biti dalekosežne.

Za mene je od posebnog značaja da iskustvo autorke posmatram kroz priz-mu našeg kvantno-holografskog okvira psihosomatike i duhovnosti.

Ovo je od naročitog značaja zbog sve šire primene integrativne

medicine¹ u razvijenim zemljama – pošto savremena istraživanja psihosomatskih bolesti² ukazuju na neophodnost primene holističkih metoda, orijentisanih na tretiranje čoveka kao celine a ne tretiranje isključivo bolesti kao simptoma poremećaja te celine, implicirajući njihovo makroskopsko-kvantno³ poreklo.

Svi ti holistički pristupi i tehnike (bazirani na akupunkturi i svesti), prema našim kvantno-holografskim⁴ istraživanjima mogu se tretirati kao kvantno-informacione terapije, nametanjem novih isceljujućih graničnih uslova u pros-toru energija-stanje EM (elektro-magnetnog) kvantnog polja akupunkturnog sistema / (individualne i kolektivne) svesti, koji se potom kvantno-holografski projektuju na ćelijski nivo uz normalizaciju ekspresije (regulacije rada) genoma⁵.

To omogućava da se sa temeljnog kvantno-informacionog gledišta bolje razume priroda psihosomatskih bolesti kao i ograničenja i metode njihove pre-vencije i isceljivanja, što može doprineti razradi bolje strategije razvoja psiho-somatske integrativne medicine za 21. vek. Na toj liniji, svedočenje autorke sjajno doprinosi razumevanju da i najteže psihosomatske bolesti, poput raka, imaju svoje korene u energetsko-

¹ Integrativna medicina – savremeni pristup povezivanja zvanične i alternativne (komplementarne) medicine. Prim.ur.MM

² Psihosomatske bolesti (psiha – duša; soma – telo) – u zvaničnoj medicini pod ovim pojmom najčešće se misli na telesne bolesti čiji uzrok leži u psihi (stresu, itd.) Prim.ur.MM

³ Kvantni fenomeni se uglavnom odnose na mikroskopske fizičke sisteme (elementarne čestice, atome, molekule...), mada se ponekad ispoljavaju i u makroskopskim fizičkim sistemima (nadmolekularnih dimenzija). Prim.ur.MM

⁴ Kvantni hologram – kvantno-holografška memorija kvantnog sistema, koja omogućava na izlazu (Hopfildove kvantno-holografške neuronske mreže) sukcesivnu rekonstrukciju talasnih funkcija memorijskih stanja (kompletnih, i amplitude i faze) pri prepoznavanju talasnih funkcija stanja pokazanih na njenom ulazu (što je u osnovi svake holografije, ali je ovde sve pojednostavljeno u odnosu na standardnu lasersku holografiju, koja zahteva tzv. koherentne referentne i predmetne laserske snopove).

⁵ Genom – U savremenoj molekularnoj biologiji i genetici, celokupnost naslednih informacija organizma sadržanih u ćelijskim hromozomima. Sve somatske ćelije jednog višćelijskog organizma sadrže jedan te isti skup gena, identičan polaznom genomu zigota (oplođene jajne ćelije). Pošto se ćelije različitih tkiva međusobno razlikuju i morfološki i funkcionalno, iz njihove razlike sledi da u različitim ćelijama istog organizma funkcionišu različiti proteini (odnosno da su u različitim ćelijama ekspresovani različiti geni, i da se molekularni smisao diferencijacije ćelija sastoji u regulaciji rada gena).

informacionim blokadama (izazvanim stre-sorima, poput straha, frustracija, ljutnje, mržnje...) i da isceljenje započinje njihovim uklanjanjem (najpre ljubavlju prema sebi, prihvatanjem sebe i praštanjem sebi, što se potom manifestuje i ljubavlju prema drugima i prihvata-njem drugih...).

Naša kvantno-holografška istraživanja ukazuju i na dva kognitivna modu-sa¹ (modaliteta spoznaje) svesti, prema jačini sprege svest-telo-okruženje: slabo-spregnuti kvantno-koherentni direktni (u vantelesnim duhovno / kreativ-nim prelaznim i izmenjenim stanjima svesti, tipa molitve, meditacije, sanjare-nja, lucidnih snova...), i jako-spregnuti klasično-redukovani indirektni (u teles-nim perceptivno / racionalno posredovanim normalnim stanjima svesti, tipa čulne percepcije, logičkog i naučnog zaključivanja...) – uz uslove uzajamne transformacije. To objašnjava i principijelno neadekvatnu informacionu racio-nalizaciju direktnog kvantno-holografškog duhovno / religijskog mističnog iskustva (kao problem kvantne teorije merenja, o redukciji implicitnog poretka kvantno-koherentnih (kvantno-holografških) superpozicija² u eksplicitni pore-dak mernih klasično-redukovanih stanja).

Tako nauka zatvara krug, reotkrivajući dva različita modusa spoznaje i istovremeno postavljajući i sopstvena epistemološka³ ograničenja–kako je to sačuvano milenijumima u svim tradicijama. Na toj liniji, svedočenje autorke o iskustvu bliske smrti asocira na kvantno-holografšku promenu percepcije, sa osećajem svepovezanosti i sveprisutnosti, sveprožimajuće svesti u svemu, od-sustva linearnog protoka vremena sa paralelnim doživljavanjem prošlosti, sadašnjosti i budućnosti (uz njenu asocijaciju da se kontroverza o post mortem⁴ evoluciji duše verovatno odnosi na parcijalno-interpretativni⁵

¹ Kognitivan – koji se tiče saznavanja, spoznajni. Prim.ur.MM

² Superpozicija – izgradnja nadgradnjom sledećeg iznad prethodnog, što u holografskom modelu može značiti ponavljanje istog iznad prethodnog i ima implikaciju da svaki deo liči na celinu (preslikavanje). Prim.ur.MM

³ Epistemologija (grč. episteme – znanje, saznanje, nauka) – filozofska disciplina, koja se bavi teorijom o naučnom saznanju. Prim.ur.MM

⁴ Lat. „post mortem“ – posle smrti. Prim.ur.MM

⁵ Parcijalno-interpretativni – redukovani pogled na nešto složeno; interpretacija kroz neki dio toga složeno. Prim.ur.MM

epistemološki nivo racionalizovanja transpersonalnog prenosa psihičkih opterećenja posred-stvom polja svesti, sa mogućim impresijama da naročito jaki preneti konflikti ostavljaju snažan utisak prethodno proživljenih života...).

Pomenuta kvantno-holografška istraživanja psihosomatike i duhovnosti su i na liniji ponovno probuđenog naučnog interesovanja za istraživanje fenomena svesti poslednjih decenija (uz nagoveštaje pojave velike sinteze dva modusa spo-znaje, racionalno-naučnog i kreativno-duhovnog, u okvirima proširene kvantno-holografške paradigme) – gde uloga pojedinca postaje nezamenljiva zbog utica-ja i brige za kolektivno mentalno okruženje, što je svakako temeljno pitanje i men-talne higijene i građanske pristojnosti, odnosno i duhovnog i građanskog morala.

Zbog svega pomenutog, podržavam viziju i ideju Izdavača Udruženje za celovito zdravlje ADVAITA da se objavi prevod knjige Anite Murđani „Potpuno isceljenje“, jer verujem da će svi oni koji su dorasli duhovnim temama i koje zanimaju spoznaje o višim principima zdravlja imati koristi od knjige i da će u njoj uživati.

Beograd, 23. 03. 2013.

Prof. dr. Dejan Raković¹

¹ Prof. dr. Dejan Raković je profesor na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu. Njegova naučna interesovanja pokrivaju oblasti nanomaterijala i biomaterijala, nanotehnologije i spektroskopije, kao i biofizike i bioinformatike biomolekularnih, psihosomatskih, kognitivnih i elektrofizioloških funkcija. Publikovao je oko 250 naučnih radova i saopštenja i oko 40 knjiga i zbornika. Od ranih 1990-tih bavi se razvojem kvantno-informacionog okvira za svest i akupunkturu, sa značajnim psihosomatsko-kognitivnim implikacijama. Pre nekoliko godina osnovao je svoj Fond (FDR) za promovisanje holističkog istraživanja i ekologije svesti, sa širim promotivnim holističkim aktivnostima uključujući su-organizaciju Simpozijuma kvantno-informacione medicine KIM 2011. Web stranice na kojima se mogu naći informacije o njegovom radu su www.dejanrakovic.com i www.dejanrakovicfund.org Prim.ur.MM

Recenzija, dr. Esad Bajtal

Knjiga Anite Murđani jedno je od onih čudesnih štiva koja nas opominju da tajna Univerzuma slovi istovremeno i kao otvoreno pitanje naše egzistencije i kao snovito istkani topos¹ prožimanja Čovjeka i Svijeta.

Pitanje Svijeta u Čovjeku i Čovjeka u Svijetu ostaje i nakon ove knjige aktuelno i njome, svojom urgetnošću, dodatno preporučeno našoj pažnji. Ne samo široko, čitalačkoj nego i onoj znanstvenoj. Murđani dotiče posljednji krug našeg bivanja, ali put do njega, i nakon ovog spisa, ostaje nepoznat, skri-vajući se duboko „ispod sadašnjeg površnog razumijevanja stvari“ i zagonetki spoznajno-hermeneutički² slojevite Prirode. Uprkos tome, valja se odvažiti na iracionalno klizavi put nerazumljivog, jer oni koji odbijaju da pođu s onu stra-nu tvrde, važeće istine, nemaju nikakve šanse da se suoče sami sa sobom. A tajna je upravo tu: u suočavanju sa samim sobom, ali s one strane ogledala i prizemno perceptivnog modusa viđenja koje nam ono jedino nudi. Činimo to sa sviješću da s one strane *percepcije* čeka *apercepcija* – momenat shvatanja do-tad neviđenog u njegovoj senzualnoj prikrivenosti. Radi se, školsko-psihološki govoreći, o rekogniciji odnosa između prezentiranog objekta i već usvojenih korpusa znanja. Odnosno, herbartovski,³ i bliže sadržaju knjige o kojoj je riječ, radi se o procesu kojim se neko novo iskustvo („predožba“) prilagođava sve-ukupnosti životno stečenih iskustava i „aperceptivne mase“ znanja i misaonih navika kojima se sliva u novu cjelinu. U pitanju je um i njegovo refleksivno poimanje sopstvenih unutrašnjih stanja, kroz koje je,

¹ Topos, (gr) – mjesto, svijet, prilika.

² Hermeneutika (gr. hermeneutike), vještina tumačenja, interpretiranja, dokazivanja i iznošenja misli u vezi sa nekim problemom.

³ Herbart Johan Fridrih (1776.–1841.), njemački filozof i pedagog.

kliničkom smrću i neob-jašnjivim vraćanjem u život, prošla Anita Murđani.

Proživjeti i preživjeti vlastitu smrt, vratiti se s one strane Sebe mentalno potpuno „resetovan“¹ s prečišćenom sviješću i (na sasvim nov način) nastaviti put fizički neizbježnog Kraja, jeste iskustvo metafizičkog obrata autorice Murđani kroz koji ispisuje stranice ove knjige. Šta je to i gdje se dešava to što joj se dešava? Čime i kako se aktivira taj životodajni pokret dizanja sa dna??? Izuzev napora principijelne deskripcije neobičnog dogoda, knjiga ne nudi nikakve ko-nkretne, logičko-metodološki operative odgovore, praktična pravila ili uput-stva. Radi se o neopisivom iskustvu slobode. „Nisam osećala kao da sam *fizički* negde otišla – više je to bilo kao da sam se *probudila*. Možda sam se konačno probudila iz ružnog sna. Duša mi je konačno uvidela svoju stvarnu veličanstve-nost! Čineći to, širila se izvan mog tela i ovog fizičkog sveta. Širila se sve dalje i dalje, dok nije zaokupila ne samo ovo postojanje, već se proširila u drugo car-stvo koje prevazilazi granice ovog vremena i prostora istovremeno ih obuhva-tajući“.

U neograničenoj vančulnoj percepciji tog iskustva, vrijeme i prostor gube svoje uobičajene zemne obrise i skončaju u dijalektički beskrajoj punktual-nosti² živog, sviješću ispunjenog Univerzuma (sve u Jednom, i Jedno u sve-mu). Pri tome granice vidljivog ostaju daleko ispod granica „viđenog“ koje dolazi iz racionalno nedefinljivog beskraja. I dok Anita Murđani vančulnom percepcijom sagledava sebe iz vantjelesne perspektive povratka u život, nešto drugačiji primjer (suprotnog predznaka i logike perceptivne vančulnosti), kazuje neobjašnjivost predikcije vlastitog smrtnog ishoda. Kajli Lori, 14-to godišnja djevojčica iz Britanije, čitamo ovih dana, (pred)vidjela je vlastitu smrt i objavila je na Facebooku. „Mislim da ću umrijeti“, napisala je na svom pro-filu, a samo 14 minuta kasnije izgubila je život u saobraćajnoj nesreći koju je skrivio pijani prijatelj njenog oca. Djevojčica je molila oca da ne ulazi u auto-mobil, kazavši mu šta je napisala na Facebooku. „Ne budi glupa“, odbrusio je ljutiti otac, prisilivši je da sjedne s njima u auto. U borbi s ispalom mu cigare-tom, 14 minuta poslije toga, vozač je izgubio kontrolu

¹ Resetovati, vratiti na početak sistema. Termin dolazi iz tehnike i informatike. Prim.ur.MM

² Punkt, tačka ovdje, kako se vidi iz nastavka rečenice, u smislu sažimanje svega u Jedno.

nad vozilom i sletio u provaliju duboku 18 metara. Kajli Lori ostala je na mjestu mrtva.¹

Očito, dolazimo iz Cjeline o kojoj ništa ne znamo i kojoj se, nakon jedno-kratnog boravka zvanog Život definitivno vraćamo. Brojni primjeri ponovnog vraćanja „iz“ nje za sada još uvijek ostaju neobjašnjeni. Pretpostavke se mno-že, ali sigurnog odgovora nema. Formulacija „um iznad materije“, jedna je od njih, ali nije nikakava fraza nego (slijedom logike iskustva Anite Murđani, i mnogih drugih svjedočanstava te vrste) – stvarnost. Šta pokreće um u pravcu ozdravljajućeg momenta o kojem svjedoči ova knjiga i koji je to okidač potre-ban za ispoljavanje latentnih moći uma, pred naukom je da pita i istražuje. Životnih primjera je na sve strane. Poznata je praksa Aboridžina (australijskih domorodaca), koji su razvili moćan sistem magijskih rituala kojim rješavaju svoje praktične životne probleme. Jedan od njih je ritual Velikog Sna. Nekoli-ko puta godišnje oni padaju u Veliki San tokom kojega komuniciraju sa višim silama. San ponekad traje i po nekoliko dana. Nakon toga se vraćaju normal-nom životu. Iskustva i značenja sna se ne daju analizirati na racionalnoj nauč-noj ravni, ali on svojom efikasnošću osigurava vlastitu neupitnost i praktično-životnu vrijednost. Ples derviša imao je u Otomanskom carstvu svoju neupitnu društveno-političku težinu. U transu tokom plesa derviši bi stupali u kontakt sa višom, vanvremenskom silom, i donosili odgovore na neko urgentno sultanovo pitanje, nakon čega bi on donosio svoju odluku o pravcu i načinu djelovanja. Biblija također ima svoje vizionare i proroke. U istu vrstu Velike Tajne koja je Anitu Murđani vratila u života, spada i neobičan primjer S. Dana (Steven Dunn) koji navodi u svojoj knjizi *Tajanstveni paralelni svijet* (Mysterious Paralel World). Radi se o saobraćajnoj nesreći u centru Detroita, decembra 1987. godine:

Taksista koji je udario pješaka, sav u čudu, izjavio je policiji da se odjed-nom i niotkuda ispred auta stvorio čovjek u šarenoj ljetnoj košulji (kratkih rukava). U bolnici je ustanovljen potres mozga, prelom desne podlaktice, tri slomljena rebra te brojne modrice i podlivi usljed udara. Nakon što je došao svijesti čovjek je inspektoru rekao da se zove Henk Blekvel, da živi na uglu Avenije hrastova i trideset druge ulice na broju

¹ <http://www.rtl.hr/vijesti/novosti/697596/djevojica-predvidjela-vlastitu-smrt-na-facebooku/>

132. A zatim je upitao: Otkud snijeg? Kad sam pošao po novine bilo je ljeto, zato sam u košulji kratkih ruka-va.

Koji je dan danas? – pitao ga je policajac.

Pa danas je 17. avgust 1967, odgovorio je.

Zbunjena je bila i policija.

Na adresi koju je naveo Henk stajala je ogromna robna kuća. Detektivska istraga nerazjašnjenih slučajeva iz 1967. pronašla je podatak da je 18. avgusta 1967. policiji prijavljen nestanak 42-godišnjeg Henka Blekvela. Nestanak je prijavila njegova supruga. Tog jutra Henk je otišao po novine i više se nikada nije vratio. U dosijeu je stajala upravo ona adresa koju je naveo Henk.

Vrativši se u bolnicu detektiv je od Henka zatražio imena njegove supruge i kćeri, i datume njihova rođenja. Sve se slagalo s podacima iz dosijea. Istovremeno Henk je od detektiva saznao da nije u pitanju 1967. kako je mislio, nego 1987. i da je od dana kretanja ponovine prošlo čitavih 20 godina. Nije mogao vjerovati.

I sada dolazimo do suštine priče ovog krajnje zagonetnog fenomena.

Vijesti o saobraćajnoj nesreći su se dočepale i novine. Sedam dana kasnije u kancelariju detektiva Logana ušle su dvije žene. Starija 57-godišnjakinja predstavila se kao Helen Blekvel, Henkova supruga. Mlađa, 35-godišnja Ketrin bila je njihova kćerka. Detektiv Logan odvodi ih u bolnicu. Ugledavši Henka, Helen je pala u nesvijest, a Ketrin je sva u čudu zgranutosti ponavljala jedno i isto:

To je tata!

To je tata!

Za dvadest proteklih godina, za razliku od supruge i kćerke Henk nije osta-rilo ni jedan dan. Izgledao je onako kako su ga Helen i Ketrin zapamtile. Nije znao objasniti šta mu se dogodilo. Sve čega se sjećao je čudna mučnina i vrto-glavica u trenutku kad je prelazio ulicu idući prema kiosku za novine. Dvadest godina poslije doživo je saobraćajni udes upravo na tom mjestu.

Dakle, iako na bitno drugačiji način, Henk se, za divno čudo, vratio iz iste Nigdine iz koje i Anita Murđani. Još nema načina da sve to i tome slično smis-leno objasnimo. Ali ima jedna misao sv. Avgustina koja nam pomaže da stvar barem principijelno razumijemo. *Ništa se, kaže Avgustin, ne događa suprotno Prirodi. Događa se samo suprotno našim znanjima o Prirodi.* Dakle, razumije-vanje onoga o čemu govori knjiga Anite Murđani i čitavo mnoštvo zagonetnih i nama još nerazumljivih slučajeva zbunjuju nas samo usljed našeg neznanja. Odnosno, usljed našeg nepotpunog i pogrešnog poznavanja Prirode. Kad nauka prodre dalje u tajnu Prirode, naše će stvarne mogućnosti biti znatno veće, a naše čuđenje sve manje i manje. Jer, kako reče onaj bosanski pjesnik, *Bog je život uistinu jednostavno skov'o, kad shvatiš jedan tren, ništa ti više nije novo.*¹

Sa stanovišta te pjesničko-avgustinovske logike, i šokantnosti prezentira-nog sadržaja, iskustveno pisana knjiga Anite Murđani preporučuje samu sebe. I Izdavaču, i kritici, i najširoj čitalačkoj javnosti.

¹ A.M. Imamović, *Od jada zarada*, Sarajevo, 1970. str. 9.

Esad Bajtal¹

Sutješćica, Breza, 13.03.2013.

¹ Esad Bajtal, doktor filozofskih znanosti, publicista i filozofski pisac; autor desetak knjiga iz oblasti filozofije, psihologije te društvene i književne kritike. Posljednja knjiga: *Sevdalinka – alhemija duše*, izd. Rabić, Sarajevo, 2012.

